

Ian Dickens schijft op de website:

Listen. Dickens' brilliance has been with us for more than two centuries. His words continue to make us roar with laughter, to reflect and to remind us of how we should treat our fellow beings. Relevant for today? I should say so! We all have his works on our book shelves. Re-read them. His works are on numerous audio books. Listen to them. His novels exist as movies. Re-watch them.

Mevrouw Marijke Drost is ook al van het hart onder de riem:

Beste Dickensians,

Hopelijk maakt u het allen goed en gaat de coronabesmetting aan uw deur voorbij. Helaas zullen onze bijeenkomsten in Kraantje Lek voorlopig niet door kunnen gaan. De sprekers krijgen nu voor onbepaalde tijd extra voorbereidingstijd en zullen ons deelgenoot maken van hun bespiegelingen als het weer veilig is om samen te komen. Er is ook voldoende tijd om het Book of Study door te worstelen. Aangezien wij allemaal ongetwijfeld van lezen houden hoeven we ons niet te vervelen. Het is wel belangrijk om zoveel mogelijk als verantwoord is lichaamsbeweging te nemen, bijvoorbeeld door in de tuin te werken, wandelen en fietsen. Het gedwongen thuiszitten kan helaas een gedrukte stemming en zelfs onderlinge irritaties teweeg brengen. Om met de langdurige stress van deze pandemie om te kunnen gaan heeft Dickens, zoals te verwachten, een remedie. Hoe moeilijker de situatie, des te meer siert het de mens als hij/zij erin slaagt de moed erin te houden en anderen tot steun te zijn. Hiervoor kunnen we een voorbeeld nemen aan Mark Tapley die zichzelf na aankomst in Eden, waar infectieziekten en lege schappen de toon zetten, als volgt toespreekt:

'Things is looking about as bad as they can look, young man. You'll not have such another opportunity for showing your jolly disposition, my fine fellow, as long as you live. And therefore, Tapley, Now's your time to come out strong; or Never!' (Martin Chuzzlewit Ch. 23)

Ik wens u allen een goede gezondheid en een positieve stemming toe,

Ons medelid Henk Muda sloeg een krant open en kon zich niet langer beheersen:

In de Volkskrant las ik over schrijvers, die ons kunnen vertellen hoe het is om langere tijd door te brengen in een kleine kamer, en in afzondering. Kortom een vrijwillige home-quarantaine. Daarbij zag ik het volgende:

Charles Dickens (1812-1870) werkte aan een tafel waarop alles netjes gerangschikt moest zijn: de pennen en het potje blauwe inkt naast een vaas met verse bloemen, op een verguld blad met daarop een zittend konijn en twee kleine bronzen beelden. Stipt om 2 uur stond hij op voor een stevige wandeling van drie uur door de Londense straten. Veel schrijvers wisselen het schrijven af met wandelen, de effectiefste manier om het hoofd weer te laten volstromen met nieuwe ingevingen en verse zinnen. Maar uiteindelijk wacht altijd weer de kamer. Die afgesloten ruimte waar alles moet gebeuren, met vier muren waar je niet tegenop moet vliegen; de soms kleine, soms grote maar altijd begrensde ruimte waartoe we opeens massaal zijn veroordeeld. Het wordt nog een hele klus het de komende weken een beetje leuk te houden in die kamers. Gelukkig weten de schrijvers hoe dat moet. De komende weken pakken ze ons bij de hand en nemen ons mee, op reis door hun kamer.

Annual Conference in Haarlem

Wat betreft de organisatie van de Annual Conference in 2021, in Haarlem, heeft het bestuur besloten om, ondanks de onzekere situatie, met de voorbereidingen door te gaan. Inderdaad, gewoon ontkennen is vaak de beste weg. Het is natuurlijk wel ongewis hoe er straks met het virus voor staat en, als een conferentie dan al mogelijk is, of er niet een dringend verzoek uit London komt om hen voorrang te geven, maar dat is alles speculeren en hoe dat kan aflopen weten wij uit Martin Chuzzlewit, met het voorbeeld van de "Anglo-Bengalee Disinterested Loan and Life Assurance Company", een frauduleuze constructie, volgens het principe van: "robbing Peter to pay Paul", die later wellicht Ponzi geïnspireerd heeft.

Pickwick Touring Club

Zo'n honderd jaar geleden bestond er ook een Branch van de Dickens Fellowship in Ierland, maar verschillende sentimenten hebben geleid tot het verdwijnen hiervan. Al jaren borrelt bij de familie De Groot-May het plan om te komen tot een revival van deze Branch. Het bleek echter moeilijk om een dermate groot aantal Dickens liefhebbers om zich heen te verzamelen om er een te beginnen. Doorgaans houdt de Fellowship hiervoor het aantal van twintig aan. En dan is zeven te weinig, ook als

je hen dubbel telt. Vandaar dat gekozen werd voor de lichtere vorm van de Affiliated Society, hence de Pickwick Touring Club. Ook dan is zeven een bescheiden aantal maar men moet in dit soort gevallen ook niet te kritisch zijn, “need must, when the devil drives” en meer van dat fraais. In Londen was men enthousiast, maar dat zijn ze al gauw daar, want eindelijk gebeurt er weer eens wat aan de andere kant van de Irish Sea. Deze maand was het allemaal formeel rond gekomen op de Council meeting, maar dat verhaal is bekend.

In de Pickwick Papers zijn Mr. Pickwick en zijn drie metgezellen de Corresponding Society of the Pickwick Club, maar in wezen toeren zij rond, dus vandaar: The Pickwick Touring Club.

Ondertussen zijn wij al wezen touren, want je moet toch de naam eer aan doen. Wij gingen een paar dagen naar Kilkenny waar wij aanlegden in de Kytellers Inn, eigendom van Nicky Dickens, de zuster van Gerald en Ian. Zij was er zelf niet dus hebben wij een briefje achtergelaten als bewijs. Ook hebben wij een foto van ons laten maken in dat deel van de pub waar soms een geest wordt waargenomen. Maar op onze foto stond niets; ja wij dan. Voor een lunch stapten wij binnen in de Syd Harkins, een van die oude pubs die indertijd ook als kruidenierszaakje functioneerde. Er stonden nog diverse artikelen maar die waren van vroeger en de houdbaarheids datum leek al langere tijd overschreden; kortom nostalgie. Dat was een tijd waarin mannen zich graag om een boodschap lieten sturen. Achter in de pub troffen wij op de vloer een stenen plaque aan met inscriptie waarop stond dat Thomas Moore, op die zelfde plek zijn vrouw, de actrice Bessie Dyke, ten huwelijk had gevraagd. De Ierse dichter en schrijver van volksliedjes Moore, werd door Dickens vaak geciteerd. Eigenlijk wel in al zijn boeken minstens een keer. In het geboortehuis van Moore, in Dublin, is tegenwoordig een pub gevestigd. Ook daar gingen wij op bezoek. Ja, alweer een pub denk U nu, gaat dat wel goed daar, maar U moet maar zo denken: de Pickwickians verbleven ook het halve boek in een pub of waren er naar op weg. De eigenaar is gelukkig niet de historie vergeten en heeft in de pub een vitrine ingericht gewijd aan Thomas Moore. Dickens heeft Ierland ook bezocht om lezingen te houden. Hij ging naar Dublin, Cork, Limerick en Belfast. Kortom de Pickwick Touring Club heeft plaatsen om te bezoeken.

Badges

Op de laatste twee bijeenkomsten heeft de president met gulle hand zogenaamde naamplaatjes uitgedeeld. Een aantal leden heeft ons benaderd omdat zij per ongeluk het naamplaatje van een ander lid hadden meegenomen. Omdat omruilen tot nog meer verwarring kan leiden en het bestuur al overbelast is, adviseren wij in zo'n geval gewoon de andere identiteit aan te nemen.

Mocht U echter nog geen naamplaatje hebben, dan kunt U zich op de volgende bijeenkomst tot de president wenden of, als U last van ongeduld heeft, per email doorgeven.

We must meet reverses boldly, we must live misfortune down. (Betsy Trotwood)